

Dosar nr. 6030/302/2008. Sentința civilă nr. 7253/21.09.2011
Obligație de a face. Obligarea pârâtei, asociație de proprietari, la recalcularea cotelor de întreținere și restituirea sumelor de bani încasate în mod necuvenit în cadrul cotelor de cheltuieli pentru întreținere

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei Sectorului 5 București la data de 16.06.2008, sub nr. 6030/302/2008, reclamantul P.R. a chemat-o în judecată pe pârâta Asociația de Proprietari B-dul Mihail Kogalniceanu nr (...), solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să oblige pârâta la recalcularea cotelor de întreținere și restituirea sumelor de bani încasate în mod necuvenit în cadrul cotelor de cheltuieli pentru întreținere, la care nu s-a ținut cont de repartizarea în funcție de cota parte indiviză cât și a cheltuielilor efectuate în mod arbitrar și abuziv, fără respectarea normelor legale care reglementează funcționarea asociațiilor de proprietari, pe perioada cuprinsă între data de 01.05.2005 și data finalizării procesului. De asemenea, reclamantul a solicitat actualizarea sumelor datorate în funcție de rata inflației și de dobânda legală, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, reclamantul a arătat că administratorii care de-a lungul timpului au fost angajați de asociația de proprietari nu au respectat normele care reglementează funcționarea asociațiilor de proprietari, respectiv modul de repartizare al cotelor de cheltuieli pentru întreținere, anume: repartizarea salariilor; modul de calcul al prețului apei calde; modul de calcul al prețului căldurii; repartizarea cheltuielilor gospodărești.

În drept, au fost invocate Legea locuinței nr. 114/1996, HG nr. 400/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, HG nr. 1588/2007.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat de BNP M.V., reclamantul P.R. a dobândit dreptul de proprietate asupra camerei de serviciu nr. (...) -4,34 mp și a boxei nr. (...) -1,49 mp (și degajament) situate la subsolul imobilului din București, b-dul M. Kogălniceanu (...), sector 5. Anterior, astfel cum rezultă din actul autentificat la același notariat sub numărul (...) fosta proprietară a imobilului, C.R.A, dezmembrase apartamentul nr. X, situat în București, b-dul M. Kogălniceanu (...), sector 5, în două loturi: lotul nr. I compus din vestibul, baie, două camere, chicinetă, balcon, precum și cota parte indiviză de teren aferentă, respectiv 4,83 mp și părți comune ale construcției, respectiv lotul nr.2 compus din camera de serviciu nr. (...) împreună cu boxa nr. (...) situate la subsolul imobilului.

Instanța a reținut că potrivit concluziilor raportului de expertiză efectuat în cauză, în intervalul expertizat 01.05.2005-01.05.2008, pârâta a repartizat cheltuielile gospodărești (birotica, telefon, poștă, etc.), cele cu energia electrică aferentă părților comune și cheltuielile cu salariile (administrator, cenzor, fochist, femeia de serviciu), elemente de cheltuieli care potrivit Legii nr. 230/2007 trebuiau repartizate în raport de cota indiviză deținută de fiecare proprietar, în funcție de numărul de persoane ce locuiesc în condominiu.

Potrivit expertului, această situație a fost cauzată de lipsa evidențelor privitoare la cota-parte indiviză de proprietate privitoare la imobilele în discuție. Pe de altă parte, a mai arătat expertul (în cadrul răspunsului la obiecțiunile formulate), că suprafața deținută în proprietate de reclamant la subsolul imobilului reprezintă o anexă dezmembrată din apartamentul nr. X ce aparține altui proprietar și numai împreună cu aceasta ar fi constituit suprafața utilă a acestuia, suprafață care ar fi putut fi folosită pentru determinarea cotei părți indivize și, astfel, ar fi rezultat o cotă-indiviză rezonabilă pentru care s-ar fi putut repartiza cheltuielile aferente spațiilor comune.

Prin urmare, instanța a constatat că pârâta nu a determinat în intervalul expertizat cotele de întreținere aferente spațiului deținut de reclamant constând în cheltuielile gospodărești (birotică, telefon, poștă, etc.), cheltuielile cu energia electrică aferentă părților comune, cheltuielile cu salariile (administrator, cenzor, fochist și femeia de serviciu) și orice alte astfel de cheltuieli prevăzute de dispozițiile art. 43-47 ale Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.230/2007, în raport de cota indiviză deținută de fiecare proprietar din imobil, ci în mod nelegal în funcție de numărul total de persoane din imobil (neregularitatea în discuție neputând fi acoperită prin argumentul prezentat de către expert și anume că prin modalitatea de repartizare a cheltuielilor aferente spațiilor comune pe număr de persoane nu au fost produse prejudicii reclamantului ca urmare a societăților comerciale chiriașe care suportă peste 10% din totalul cheltuielilor membrilor asociați, întrucât normele privitoare la modul de calcul al diferitelor cheltuieli imputate proprietarilor sunt imperative, nulitatea incidentă neputând fi confirmată fără voința reclamantului, independent de prejudicierea sau nu a acestuia prin noul mod de calcul; în plus modul de calcul comparativ realizat de către expert este unul pur ipotetic, fără să aibă la bază vreo cotă-parte indiviză determinată în ceea ce-l privește pe reclamant).

Obligația de determinare a cotei-părți indivize de proprietate aparține pârâtei (mai precis Comitetului executiv constituit la nivelul acesteia).

Astfel, potrivit art. 46 alin 1 din Normele Metodologice pentru aplicarea Legii nr.230/2007 „suprafața utilă a apartamentului sau a spațiului cu altă destinație decât aceea de locuință și cota-parte indiviză de proprietate sunt stabilite potrivit actului de proprietate, după caz, contractul de vânzare-cumpărare, fișa cadastrală, contractul de construire sau procesul-verbal de predare-primire și contractul de schimb sau contractul de donație și/sau cele determinate pe bază de măsurători și înscrise într-o documentație cadastrală recepționată de oficiul de cadastru și publicitate imobiliară competent,,.

Chiar în măsura în care suma cotelor-părți indivize din actele de proprietate, care sunt fracțiuni abstracte pentru fiecare apartament sau spațiu cu altă destinație decât aceea de locuință din clădirea/blocul care constituie condominiul, nu este egală cu 100, comitetul executiv al asociației de proprietari are obligația de a solicita întocmirea unei noi documentații cadastrale, prin punerea la dispoziție a cărții tehnice a imobilului și cu respectarea prevederilor în vigoare cu privire la autorizarea, calitatea și siguranța construcțiilor (46 alin 2 din Norme).

Prin urmare instanța a apreciat că este în sarcina pârâtei obligația de a face toate demersurile (inclusiv judiciare dacă este cazul) pentru a intra în posesia tuturor informațiilor necesare determinării cotei părți indivize de proprietate și de a proceda la recalcularea cotelor de întreținere aferente spațiului deținut de reclamant constând în cheltuielile gospodărești (birotică, telefon, poștă, etc.), cheltuielile cu energia electrică aferentă părților comune, cheltuielile cu salariile (administrator, cenzor, fochist și femeia de serviciu) și orice alte astfel de cheltuieli prevăzute de dispozițiile art. 43-47 ale Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.230/2007, în raport de cota indiviză deținută de fiecare proprietar din imobil.

În lipsa determinării cotei-părți indivize de proprietate aferente reclamantului, nu poate fi realizată recalcularea cheltuielilor prevăzute de dispozițiile art. 43-47 ale Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.230/2007 și datorate de reclamant cu acest titlu, astfel încât acțiunea sa bazată pe o afirmată plată nedatorată nu este întemeiată. Evident că în măsura în care ulterior recalculării se va stabili că sumele datorate de reclamant cu acest titlu sunt inferioare celor ce i-au fost imputate în mod nelegal, acesta va avea posibilitatea reiterării pretențiilor sale în fața instanței de judecată, care va aprecia asupra justeții acestora.

Pentru aceste considerente instanța a admite în parte cererea formulată și a obligat pârâta ca pe perioada 01.05.2005-01.05.2008 să recalculeze cotele de întreținere aferente spațiului deținut de reclamant constând în cheltuielile gospodărești (birotică, telefon, poștă,

etc.), cheltuielile cu energia electrică aferentă părților comune , cheltuielile cu salariile (administrator, cenzor, fochist și femeia de serviciu) și orice alte astfel de cheltuieli prevăzute de dispozițiile art. 43-47 ale Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.230/2007, în raport de cota indiviză deținută de fiecare proprietar din imobil, respingând restul pretențiilor reclamantului, ca neîntemeiate.

***Dosar nr. 374/45/2010. Sentința civilă nr. 2674/23.03.2012
Pretenții. Despăgubiri persoane fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și
Consemnațiuni C.E.C. S.A. în vederea achiziționării de autoturisme. Calitate procesuală
pasivă***

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași la data de 03.06.2010, sub reclamantul R.G. a chemat în judecată pe pârâțul M.F.P. – D.G.T.D.P, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, acesta să fie obligat la plata sumei de 70.000 lei vechi, actualizată în raport cu indicele de inflație, reprezentând despăgubiri.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că la data de 12.08.1988 a depus la CEC suma de 70.000 lei vechi, în vederea achiziționării unui autoturism Dacia 1300, primind numărul de ordine centralizat pe țară 97477. Ulterior, în temeiul circularei comune BRD SA nr. 12/C3 și CEC nr.9, încheiate la data de 29.01.1991, a transferat suma de bani depusă în vederea achiziționării autoturismului de la CEC la BRD. Reclamantul a menționat că nu a intrat în categoria celor despăgubiți de către stat pentru motivul că acesta transferase suma de bani într-un cont la BRD, deși depozitul îndeplinește cumulativ toate condițiile prevăzute de lege, inclusiv cea a neafectării sumei de bani.

În drept, au fost invocate disp. Legii nr.232/2008.

La data de 11.02.2011, reclamantul a depus la dosar o cerere precizatoare a cadrului procesual pasiv, în sensul că se judecă în contradictoriu și cu pârâta BRD – GSG SA, solicitând obligarea pârâților, în solidar, la plata sumei de 70.000 lei vechi actualizată în raport cu indicele de inflație.

La data de 05.04.2011, pârâta BRD – G.S.G. SA a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, arătând că această obligație nu poate fi reținută decât în sarcina statului, reprezentat prin M.F.P., nicidecum în solidar cu o instituție de credit privată – BRD. Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii, ca nefondată.

În drept, au fost invocate disp. art.115 și urm. C.p.c.

Prin sentința civilă nr. 188/07.07.2010 pronunțată de Curtea de Apel Iași – Secția Contencios Administrativ și Fiscal s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 București.

Ca atare, cauza a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 25.08.2010, sub același număr.

Analizând cu prioritate excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei BRD – G.S.G., excepție de fond, absolută și peremptorie, instanța a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru motivele ce vor fi expuse.

Potrivit disp. art. 1 alin. 1 din OUG nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, persoanele fizice care până la data de 15 februarie 1992 au efectuat depuneri de sume la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. în vederea achiziționării de autoturisme au dreptul să obțină despăgubiri bănești dacă depozitele astfel constituite, existente în conturile active, îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial.

În acest sens, disp. art. 4 din actul normativ stipulează că Ministerului Economiei și Finanțelor îi revine responsabilitatea ducerii la îndeplinire a prevederilor prezentei ordonanțe

de urgență, referitoare la emisiunea și răscumpărarea titlurilor de stat. De asemenea, întreaga responsabilitate pentru realitatea și corectitudinea sumelor reprezentând valoarea despăgubirilor, precum și pentru ducerea la îndeplinire a acțiunii de despăgubire efectivă a persoanelor fizice beneficiare ale acestora, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, revine Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A.

Ca atare, întrucât dispozițiile legale atribuie în mod expres răspunderea realizării operațiunilor necesare despăgubirii deponenților în sarcina Ministerului Economiei și Finanțelor și a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. – S.A., instanța a apreciat că doar cele două instituții ar putea avea calitate procesuală pasivă în acțiunea formulată pentru plata despăgubirilor, sens în care a admis excepția analizată, cu consecința respingerii acțiunii formulate împotriva pârâtei BRD SA, pentru lipsa calității procesuale pasive.

Pe fondul cauzei, instanța a constatat, din probele existente la dosar, că reclamantul a depus la Casa de Economii și Consemnațiuni, în contul cu nr. (...) /17.539, în data de 12.08.1988, suma de 70.000 lei, cu chitanța nr. (...) /12.08.1988 (f. 7).

Ulterior, suma a fost transferată la BRD S.A., aspect confirmat de această instituție prin adresa nr. (...) /07.05.2010.

Conform dispozițiilor Legii nr. 232/2008, art. 1, „persoanele fizice care până la data de 15 februarie 1992 au efectuat depuneri de sume la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A., precum și cele care au transferat aceste sume după 22 decembrie 1989 în conturile Băncii Române pentru Dezvoltare - B.R.D. - S.A., în vederea achiziționării de autoturisme, au dreptul să obțină despăgubiri bănești dacă depozitele astfel constituite, existente în conturile active ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A., respectiv ale Băncii Române pentru Dezvoltare - B.R.D. - S.A., îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial.”

Disp. art. 3 alin. 1 din OUG nr. 156/2007 prevăd că „*suma reprezentând despăgubirea prevăzută la art. 2 este asigurată de Ministerul Economiei și Finanțelor prin emisiunea de titluri de stat de valoare nominală totală egală cu valoarea totală a despăgubirii*”.

Astfel cum rezultat din concluziile raportului de expertiză contabilă realizat în cauză, reclamantul se găsește înregistrat în evidențele BRD ca potențial beneficiar al despăgubirilor, depozitul de 75.989,75 ROL, după ce a fost actualizat cu indicele de inflație general octombrie 2011 față de decembrie 1991 și denominat ajungând la suma de 6.419,2 lei.

Având în vedere concluziile raportului de expertiză, precum și înscrisurile depuse la dosar de către reclamant, prin raportare la dispozițiile legale menționate anterior, instanța a reținut că reclamantul era îndreptățit să primească despăgubiri în cuantum de 6.419,2 lei, pentru suma de bani depusă la C.E.C. în data de 12.08.1988 și transferată la BRD – GSG.

Dosar nr. 12042/302/2013. Sentința civilă nr. 6924/20.08.2013
Ordonanță președințială. Obligarea pârâtei să nu stânjenească folosința de către societatea reclamantă a spațiului ce face obiectul contractului de închiriere încheiat între părți.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 5 București sub nr.12042/302/2013, în data de 14.06.2013, reclamanta SC P.S. SRL a chemat-o în judecată pe pârâta SC S.O. SRL, solicitând instanței în baza art.996 din Codul de procedură civilă, pe calea ordonanței președințiale să dispună oprirea lucrărilor de demolare și reamenajarea terasei spațiului ce face obiectul contractului, lucrări executate în prezent de societatea pârâtă; obligarea pârâtei să nu stânjenească folosința de către societatea reclamantă a spațiului ce face obiectul contractului de închiriere încheiat între părți și să permită desfășurarea activității societății reclamante în spațiul ce face obiectul contractului de închiriere, cu obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, toate aceste măsuri urmând a fi dispuse până la soluționarea

litigiului asupra fondului, litigiu ce face obiectul dosarului nr.12041/302/2013 aflat pe rolul Judecătorei sector 5 București.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 996-1001 Cod procedură civilă.

Pârâta nu a formulat întâmpinare.

În cauză, instanța a administrat pentru reclamantă proba cu înscrisuri, interogatoriul pârâtei și proba testimonială cu audierea martorilor S.M. și A.C., depozițiile acestora fiind consemnate în scris și atașate la dosarul cauzei iar pentru pârâtă proba cu înscrisuri și proba testimonială cu 1 martor, apreciind că acestea sunt admisibile și de natură să ducă la soluționarea procesului.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut că acțiunea este întemeiată pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Sintetic, situația de fapt calificată juridic se prezintă după cum urmează: **(a)** cele două părți litigante au încheiat la data de 17.10.2012 contractul de închiriere nr. 1 având ca obiect transmiterea dreptului de folosință asupra imobilului proprietatea pârâtei, situat în Constanța – stațiunea Mamaia, zona (...), identificat cu nr. cadastral (...) și CF (...); **(b)** contractul a fost încheiat pentru o perioadă de 3 ani, iar chiria a fost stabilită la suma de 3.000 euro ce urma să fie achitată în două tranșe egale, prima tranșă până la data de 1.05.2013; **(c)** din ordinul de plată din data de 2.05.2013 rezultă că reclamanta a achitat suma de 6.534 lei reprezentând contravaloare „parțială chirie”; **(d)** pârâta a notificat reclamanta cu privire la obligația contractuală de plată a sumei de 5.000 lei, cu titlu de garanție, și, luând în considerare faptul că aceasta din urmă nu a avansat această sumă, a optat pentru rezilierea contractului, în temeiul art. 8 lit. c) **(e)** întrucât pârâta a considerat și consideră contractul ca fiind în vigoare între părți, între reprezentanții celor două societăți comerciale au avut loc o serie de incidente.

Cu referire la temeiul rezilierii invocat de pârâtă, instanța a apreciat că art. 8 lit. c) este interpretabil. Astfel, obligația contractuală se referă la plata de către locatar a utilităților, iar în vederea evitării situației în care utilitățile ar putea fi sistate pentru neplată, locatarul se obligă să avanseze suma de 5.000 lei, cu titlu de garanție. Instanța a reținut că nu rezultă cu claritate dacă, atâta timp cât plata utilităților este achitată *la zi* de chiriaș, neîndeplinirea obligației de constituire a garanției reprezintă o neexecutare propriu-zisă a contractului ce ar putea să atragă rezilierea, dezlegarea acestei probleme de interpretare urmând a fi făcută de instanța de judecată cu ocazia soluționării pe fond a litigiului dintre părți (dosarul nr. 12041/302/2013).

Până la soluționare pe fond a pricinii, instanța a apreciat că aparența de drept este în favoarea reclamantei, care a făcut dovada faptului că a achitat la termen prima tranșă din chirie.

Argumentul principal pentru care a fost admisă cererea de emitere a ordonanței președințiale a constat în faptul că reprezentanții pârâtei au acționat cu *violență*, împiedicând reclamanta să folosească spațiul închiriat (aspect ce rezultă din declarațiile celor doi martori). Or, în condițiile art. 16, din Cap. XII cu denumirea marginală „*Soluționarea diferendelor*”, părțile au obligația de a încerca soluționarea amiabilă a eventualelor dispute, iar dacă acest lucru nu este posibil, litigiul va fi soluționat de instanțele judecătorești competente.

Instanța a apreciat îndeplinite condițiile admiterii ordonanței președințiale, prevăzute de dispozițiile art. 996 Cpc.

Astfel, *aparența de drept* este în favoarea reclamantei, în condițiile în care a făcut dovada achitării primei tranșe din chiria datorată la termen, iar disputa referitoare la rezilierea contractului urmează să fie soluționată de instanța judecătorească competentă.

Condiția *urgenței* este îndeplinită, luând în considerare faptul că activitatea comercială la locația închiriată este una sezonieră, desfășurându-se pe perioada estivală.

În fine, condiția vremelniciei și neprejudicării fondului sunt îndeplinite, hotărârea producând efecte până la soluționarea litigiului pe fond.

Acțiunea a fost admisă în parte. Astfel, din probele administrate în cauză nu a rezultat faptul că pârâta ar fi efectuat sau este pe punctul de a efectua lucrări de demolare. În orice caz, obligația de a nu stânjeni în niciun fel folosința spațiului închiriat acoperă și interdicția pârâtei de a efectua lucrări de demolare ori reamenajare a spațiului fără acordul chiriașului.

Pentru aceste motive, instanța a admis în parte acțiunea și a obligat pârâta-locatar, ca până la soluționarea definitivă a cauzei pe fond, să nu stânjenească în niciun fel folosirea de către reclamanta-locatar a spațiului comercial ce face obiectul contractului de închiriere nr. 1/17.10.2012.

***Dosar nr. 15846/302/2011. Sentința civilă nr. 6583/17.08.2012
Acțiune posesorie. Cerere reconvențională - ieșire din indiviziune***

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 24.08.2011, sub nr. 15846/302/2011, reclamantul N.V. a formulat, în contradictoriu cu pârâta P.M., acțiune posesorie, prin care a solicitat admiterea acțiunii și, pe cale de consecință redarea posesiei imobilului din strada Docolina, nr. (...), sector 5, București, precum și obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri echivalente cu reconstituirea gardului dintre cele două proprietăți.

În motivarea cererii, legal timbrată, reclamantul a arătat că este proprietarul imobilului anterior menționat începând cu anul 1973, conform actelor de proprietate anexate. La data de 05.06.2011, pârâta P.M. a distrus gardul care delimitează proprietățile părților, somându-l în același timp prin intermediul unui mandatar, să stabilească limitele suprafețelor, deși a arătat că are cunoștință despre faptul că acestea au fost stabilite în mod clar încă din 06.11.1973 și că fiecare a avut în posesie, în mod continuu de la acel moment, suprafețele de teren delimitate de gardul despărțitor.

În subsidiar, reclamantul a arătat că, în ipoteza în care instanța va considera că nu sunt îndeplinite condițiile referitoare la violență, apreciază că sunt întrunite condițiile admisibilității unei acțiuni posesorii generale, respectiv în complângere, având în vedere faptul că reclamantul a posedat bunul cel puțin un an, astfel cum este prevăzut de disp. art. 674 alin. 1 pct. 2 Cod proced.civilă, fiind o posesie utilă, neviciată.

În drept, au fost invocate disp. art. 674 Cod proced.civilă, art. 1846 și 1847 Cod civil.

La data de 09.01.2012, reclamantul a depus la dosar *cerere completatoare, modificatoare și precizatoare* prin care a solicitat obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri în cuantum de 200 euro lunar, echivalent al sumei de 850 lei, începând cu data deposedării, respectiv 05.06.2011 și până la data reintrării în posesie, pentru lipsa de folosință a spațiului preluat în mod abuziv.

La data de 29.02.2012, prin serviciul Registratură, pârâta a depus la dosar *întâmpinare și cerere reconvențională*, solicitând respingerea cererii principale ca neîntemeiată, precum și admiterea cererii reconvenționale, iar pe cale de consecință instanța să dispună ieșirea din indiviziune a terenului aflat în proprietatea sa, în suprafață de 125 mp.

În motivare, pârâta-reclamantă a arătat că a dobândit imobilul prin cumpărare și moștenire de la tatăl său. La data de 11.06.2011, l-a somat pe reclamant să se prezinte la teren pentru stabilirea situației în fapt, a parcelelor și pentru stabilirea liniei de hotar, întrucât dorea să construiască un gard.

Analizând materialul probator administrat în cauză instanța a reținut următoarele:

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. (...)/02.10.1924 de către Tribunalul Ilfov-Sectia Notariatul de Stat numita S.R.G. a dobândit în proprietate suprafața de 500 mp, situată în București, Drumul între Vii fara numar.

Prin actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr (...)/20.07.1973 de către Notariatul de Stat al Sectorului 6, S.R.G. a instrăinat către M.I., M.S. și M.M. cota de ½ din

suprafata totala de 250 mp si constructie (3 camere, 3 magazii) amplasate in Bucuresti, str Docolina nr (...), sector 6.

Ca urmare a decesului lui S.R.G. (08.06.1981), unicul mostenitor a fost H.V. (fiica) careia ii revine printre alte bunuri si imobilul din Bucuresti, str Docolina nr (...), sector 5 (fost Drumul intre Vii), compus din teren in suprafata de 125 mp si constructie din 2 camere si hol. La data de 07.03.1989 a decedat si H.V., succesorul acesteia fiind reclamantul si N.V., in calitate de copil. Prin actul de partaj voluntar autentificat sub nr (...)/23.05.1996 de catre BNP S.C.D. reclamantului ii revine in deplina proprietate imobilul din Bucuresti, str Docolina nr (...), sector 5 compus din teren de 125 mp si constructia aflata pe acesta.

De asemenea, in urma decesului lui M.S. (27.01.2001) si M.I. (29.01.2004), parata P.M. a ramas unica mostenitoare (certificatul de mostenitor nr (...)/06.11.2003 eliberat de BNP C.B., astfel incat, in prezent, aceasta detine in patrimoniu cota de $\frac{1}{2}$ din dreptul de proprietate asupra suprafetei de teren de 250 mp si asupra constructiei de 3 camere si 3 magazii din imobilul aflat in Bucuresti, str Docolina nr (...), sector 5 (fost sector 6).

Sub aspectul **exceptiei lipsei calitatii procesuale active** a reclamantului-parat pe capatul privind actiunea posesorie, ce trebuie solutionata cu intaietate, in raport cu art 137 Cod Pr Civ, instanta a reținut că pentru a formula o actiune posesorie, nu este necesar ca persoana sa fie proprietar exclusiv, intrucat si dreptul de coproprietate confera atributele folosintei si posesiei, atribute ce se pot apara pe calea unei cereri posesorii. Mai mult, intre autorii partilor (S.R.G. pentru reclamantul-parat, respectiv M.S. si M.I. pentru parata-reclamanta) a existat o partajare de facto a suprafetei de teren, astfel cum rezulta din actul sub semnatura privata incheiat la 06.11.1973 prin care acestia stabileau vecinatatile suprafetei cumparate de autorii paratei-reclamante.

Sustinerea reclamantului-parat in sensul ca partile nu s-ar afla in indiviziune, intrucat acesta ar privi o universalitate de bunuri nu a fost primită. Starea de indiviziune poate exista si cu privire la un singur bun, esential fiind ca asupra acestuia sa nu se detina un drept exclusiv de proprietate. Or, in speta, asupra terenului din Bucuresti, str Docolina nr (...), sector 5, niciuna din parti nu are un drept de proprietate exclusiva, ci o cota de $\frac{1}{2}$ din drept.

Avand in vedere ca acest drept de folosinta/posesie poate fi protejat pe calea unei actiuni posesorii, indiferent daca titularul posesiei este si proprietar (atat timp cat, pe calea actiunii posesorii, proprietarul isi apara doar atributele folosintei si posesiei, spre deosebire de actiunea in revendicare ce ocroteste insasi dreptul de proprietate ce ii este negat), instanta a respins exceptia lipsei calitatii procesuale active a reclamantei-parate.

Pe fondul actiunii posesorii, instanta a avut in vedere ca reclamantul-parat invoca o posesie prin violenta constand in darmarea gardului despartitor, amenintari si lasarea cainilor de paza in libertate.

Insa, din probele administrate, nua rezultat aceasta situatie de fapt.

Din declaratia martorului propus de reclamantul-parat, vecin al partilor, R.G., a reieșit ca respectivul gard era din lemn, fiind construit de parintii paratei-reclamante in perioada incheierii contractului (1973) si, dat fiind degradarea acestuia, a fost edificat un nou gard de catre persoana careia parata-reclamanta i-a promis sa ii vanda cota sa parte din teren (B.M). Astfel, gardul nu a fost distrus, ci inlocuit cu unul nou, care, ulterior, a fost demontat avand in vedere neintelegerile dintre parti legate de iesirea din indiviziune, ceea ce nu echivaleaza cu distrugerea acestuia, gardul apartinand parati-reclamante, reclamantul-parat nefacand dovada ca ar fi contribuit in vreun fel la ridicarea sa.

In aceste conditii, instanta nu a reținut existenta violentei prin distrugerea gardului.

In ceea ce priveste sustinere ca parata-reclamanta ar fi exercitat violente prin amenintari, instanta a constatat ca nu s-a facut vreo dovada in acest sens, niciunul din martorii audiati neinvaderand acest aspect.

De asemenea, nici faptul ca promitentul-cumparator, B.M., a depozitat lemne pe terenul posedat de reclamantul-parat nu poate fi socotit ca o deposedare prin violenta, intrucat aceasta ocupare a terenului a fost de foarte scurta durata (o zi), astfel incat nu se poate considera ca reprezentand o veritabila lipsire de posesie.

Cu privire la violentele exercitate prin lasarea cainilor in libertate, instanta a avut în vedere ca martorul B.M. a recunoscut ca detine caini pe care i-ar tine in tarc, dandu-le drumul noaptea. Insa, din probleme administrate de reclamantul-parat nu rezulta ca existenta acestor caini ar obstructiona folosinta imobilului de catre parte, aceasta nelocuind permanent. Totodata, nu s-a probat nici sustinerea ca, din cauza cainilor, reclamantul-parat nu ar putea inchiria imobilul, intrucat aceste patrupeze nu ar permite accesul locatarilor.

Pentru aceste considerente, instanta a apreciat ca nu sunt intrunite conditiile actiunii speciale posesorii (in reintegrare), nefiind dovedita existenta violentei.

Referitor la actiunea posesorie de drept comun (in complangere), instanta a constatat ca nu s-a facut dovada faptului ca reclamantul-parat a fost lipsit de posesia terenului, incepand cu iunie 2011, prin ocuparea acestuia sau prin alte forme de obstructionare de catre parata-reclamanta fie direct, fie prin intermediul promitentului-cumparator.

Amplasarea a 2 gratate, a unor tevi de metal si plastic apartinand promitentului-cumparator pe terenul reclamantului-parat nu poate fi considerata o deposedare, nefacandu-se dovada ca aceste bunuri indisponibilizau intreaga sau mare parte din terenul reclamantului-parat. De altfel, aceste obiecte puteau fi indepartate chiar de parte, in cazul in care parata-reclamanta sau promitentul-cumparator refuzau sa le ridice de buna-voie.

Avand in vedere ca nu s-a dovedit exercitarea de violente pentru intrarea in posesie sau pastrarea terenului detinut de reclamantul-parat si nici deposedarea prin ocupare sau alta forma de obstructionare a posesiei, instanta a respins ca neintemeiate atat actiunea posesorie in reintegrare, cat si cea in complangere, si pe cale de consecinta si capatul privind contravaloarea lipsei de folosinta asupra terenului si constructiei.

Sub aspectul capatului avand ca obiect despagubiri pentru distrugerea gardului, dat fiind ca parata-reclamanta a invocat **exceptia lipsei calitatii procesuale pasive**, instanta a analizat-o cu prioritate.

Parata-reclamanta a sustinut ca nu aceasta ar fi desfiintat gardul, ci promitentul-cumparator.

Insa, avand in vedere ca parata-reclamanta este proprietara asupra unei cote parti din teren, tot ce se construiește pe acesta este proprietatea sa, chiar daca este edificat cu materialele si munca altei persoane, in virtutea regulii accesorialitatii reglementate de art 494 Cod Civil vechi. Astfel, gardul demolat a fost ridicat de parintii paratei-reclamante, iar, dupa moartea acestora, lucrarea a intrat in patrimoniul acesteia. De asemenea, gardul construit de promitentul-cumparator apartine tot paratei-reclamante, in baza art 494 Cod Civil, fiind inaltat pe terenul sau.

Din aceasta perspectiva, instanta a apreciat ca parata –reclamanta are calitate procesuala pasiva, aceasta fiind tinuta sa raspunda de eventualele prejudicii cauzate de distrugerea gardului, motiv pentru care a respins exceptia ca neintemeiata.

Pe fondul pretentiei, instanta a reținut ca parintii paratei-reclamante au construit un gard in anul 1973, ce a fost demolat din cauza degradarii ca urmare a vechimii, fiind inlocuit cu unul nou, astfel incat nu se pune problema distrugerii voluntare a acestuia. In ceea ce priveste noul gard, edificat de promitentul-cumparator, acesta apartine tot paratei-reclamante, in calitate de proprietar al terenului pe care a fost ridicat, acesta nefiind distrus, ci demontat. Cum reclamantul-parat nu a facut dovada ca ar fi contribuit in vreun fel (cu bani, materiale, munca) la construirea noului gard, nu se justifica pretentia sa de a fi despagubit pentru demontarea acestuia. Reclamantul-parat are dreptul de a-si edifica propriul gard, in caz de neintelegeri cu vecinul.

Pentru aceste considerente, instanța a respins și acest capat, ca neintemeiat.

Cu privire la **cererea reconvențională**, instanța a precizat în plus față de argumentele expuse în legătura cu existența stării de indiviziune (coproprietate) între părți asupra terenului faptul că menționarea în cuprinsul certificatului de mostenitor întocmit după defuncta S.R.G. a suprafeței intrate în masa succesorală nu înseamnă că respectivul bun ar fi individualizat și determinat, întrucât certificatul de mostenitor nu este titlu de proprietate.

Titlul de proprietate al autoarei reclamantului-parat este reprezentat de contractul de vânzare autenticat sub nr. (...)/02.10.1924 iar titlul paratei și al autorilor acesteia este contractul de vânzare autenticat sub nr (...)/20.07.1973, act prin care s-a nu s-a instrăinat, respectiv dobândit un imobil determinat, ci o cota-parte de ½ din suprafața totală de 250 mp, astfel încât părțile se află în indiviziune.

În aceste condiții, asupra cererii de ieșire din indiviziune, s-a reținut că, potrivit art.728 C.civ. nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune, oricare dintre coproprietari putând cere sistarea stării de indiviziune, solicitând partajul oricând, acest drept fiind imprescriptibil sub aspect extinctiv.

Partajul este operațiunea juridică prin care se pune capăt stării de coproprietate, în sensul că bunul stabilit în comun pe cote părți este împărțit materialmente între copărtași, fiecare dintre aceștia devenind proprietar exclusiv asupra unei părți determinate sau asupra bunului ce formează obiectul coproprietății

Prin urmare, pe calea acestui partaj judiciar, instanța este ținută de a hotărî modalitățile concrete de partajare, adică de a stabili fie atribuirea bunului în proprietatea exclusivă a unuia dintre coproprietari, fie de a forma loturi și de a le atribui în natură fiecărui coproprietar, fie, în ultimă analiză, de a dispune vânzarea bunului și de a împărți echivalentul bănesc între copărtași.

Principala modalitate de realizare a partajului este partajul în natură prin formarea de loturi și atribuirea acestora coproprietarilor. Această modalitate se impune pentru a da eficacitate dreptului de coproprietate al persoanei asupra unui bun imobil, drept care îi permite să se bucure de folosirea efectivă a bunului.

Conform raportului de expertiză topo întocmit de expert F.L., suprafața reală a terenului este de 240 mp, pe acesta fiind edificată în partea stângă o construcție aparținând reclamantului-parat, iar în partea dreaptă un sopron aparținând paratei-reclamante.

Terenul poate fi împartit în 2 loturi de câte 120 mp. Deși suprafața celor 2 loturi nu se încadrează în normele urbanistice de construcție, având în vedere că aceasta departajare a fost făcută prin însăși voința autorilor părților, pe cele două parcele fiind edificate construcții, instanța a consfințit această stare, atribuind reclamantului-parat lotul 1 în suprafața de 120 mp, delimitat de pct 1-2-3-4-5-22-21-1, iar paratei-reclamante lotul 2 în suprafața de 120 mp, delimitată de pct -21-22-6-7-8-21. Dat fiind egalitatea loturilor, nu se pune problema sultei, astfel încât instanța a respins cererea de acordare sulta.

***Dosar nr. 16380/302/2013. Sentința civilă nr. 781/06.02.2014
Transformare amendă în muncă în folosul comunității***

Prin sesizarea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București la data de **01.08.2013** sub număr de dosar **16380/302/2013**, reclamantul **M.B.**, prin Primarul General, în contradictoriu cu pârâțul **P.M.** a solicitat transformarea sancțiunii amenzii aplicate prin procesul-verbal nr. (...)/08.07.2009, cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

În fapt, în motivarea cererii, în esență, reclamantul a învederat că pârâțul nu a achitat amendă în 30 de zile de la data rămânerii definitive a sancțiunii și nu a putut fi executat silit.

În urma analizării înscrisurilor din dosar, instanța a reținut că prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției nr. (...)/08.07.2009 încheiat de agentul constatator al M.B., pârâtul P.M. a fost sancționat contravențional cu amendă în cuantum de 100 lei întrucât în urma controlului efectuat în Calea Rahovei – Piața Coșbuc, s-a constatat că acesta desfășura comerț stradal (vânzare flori) fără să întrețină curățenia în mod corespunzător pe domeniul public unde își desfășura activitatea.

S-a demarat procedura executării silite a amenzii aplicate prin procesul-verbal sus menționat împotriva pârâtului-contravenient, procedura care a rămas fără rezultat, din cauza stării de insolvență a acestuia. Sancțiunea amenzii nu a fost executată, iar din investigațiile efectuate reiese că pârâtul nu deține bunuri mobile, imobile sau alte bunuri materiale în vederea sechestrării și executării silite.

În drept instanța a reținut dispozițiile art. 37, art. 9, art. 39 și art. 39 ind. 1 din OG 2/2001.

Totodată, potrivit Deciziei nr. 7/20.09.2010 pronunțate de ICCJ – Secțiile Unite, dispozițiile art. 9 alin. 3 – 5 din O.G. nr. 2/2001, prin raportare la dispozițiile art. 9 alin. 1 și 2 din aceeași ordonanță și la dispozițiile art. 1 din O.G. nr. 55/2002, se interpretează în sensul admisibilității cererilor de înlocuire a sancțiunii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității indiferent dacă contravențiile săvârșite sunt prevăzute și sancționate prin legi, ordonanțe ale Guvernului sau alte acte cu caracter normativ și chiar dacă actul care stabilește și sancționează contravențiile nu prevede, alternativ cu sancțiunea amenzii, sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

Din coroborarea dispozițiilor legale incidente, rezultă că trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții pentru admiterea cererii de înlocuire a amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității:

- 1) sancțiunea aplicată să fi rămas definitivă;
- 2) amenda să nu fi fost achitată în termenul de 30 de zile de la data rămânerii definitive;
- 3) să nu existe posibilitatea executării silite.

Condiția prevăzută de art. 9 alin. 5 din O.G. nr. 2/2001, de a exista acordul expres al contravenientului pentru prestarea activității în folosul comunității, a fost eliminată prin Decizia nr. 1354/10.12.2008 a Curții Constituționale a României, prin care s-au declarat neconstituționale sintagmele „numai dacă există consimțământul contravenientului”, „cu consimțământul contravenientului” și „după luarea consimțământului contravenientului” din dispozițiile art. 9 alin. 5 din O.G. nr. 2/2001, precum și art. 1 alin. 3, art. 8 alin. 5 lit. b) și art. 13 din O.G. nr. 55/2002.

Instanța a reținut că este respectat principiul previzibilității normelor sancționatoare, întrucât potrivit art. 147 din Constituția României, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Instanța a constatat că dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale și-au încetat efectele juridice, fiind depășit termenul de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României nr. 887 din 29.12.2008.

Sancțiunea respectă și dispozițiile art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind prevăzută expres de lege (cerința accesibilității și previzibilității) și fiind necesară într-o societate democratică, ca situație de excepție, în cazul în care nu există posibilitatea executării silite a sancțiunii pecuniare. Aflându-ne în prezența unei sancțiuni

legale, instanța a reținut că nu sunt nesocotite dispozițiile Convenției nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, ratificată de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii și nici ale art. 4 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii.

De asemenea, prin Decizia nr. 7/20.09.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, instanța supremă a admis recursul în interesul legii și a stabilit că dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002, aprobată prin Legea nr. 641/2002, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul admisibilității cererilor de înlocuire a sancțiunii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, indiferent dacă contravențiile săvârșite sunt prevăzute și sancționate prin legi, ordonanțe ale Guvernului sau alte acte cu caracter normativ și chiar dacă actul care stabilește și sancționează contravențiile nu prevede, alternativ cu sancțiunea amenzii, sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

Stabilind că instanța poate să înlocuiască, în faza de executare, sancțiunea amenzii cu cea de obligare la prestarea unei activități în folosul comunității, legiuitorul a reglementat o modalitate alternativă de executare a unei sancțiuni contravenționale și care, desigur, nu poate fi dispusă decât în condițiile prevăzute de textele ce au fost prezentate.

Revenind la datele speței de față, instanța a reținut că sunt îndeplinite condițiile cumulative enumerate anterior pentru înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

Pentru aceste motive, instanța a dispus înlocuirea amenzii contravenționale în cuantum de **100 lei** aplicate contravenientului **P.M.** prin procesul-verbal de contravenție nr. (...)/08.07.2009, cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității pe o durată de **10 ore**.

***Dosar nr. 17617/302/2013. Sentința penală nr. 1757/28.08.2013
Complicitate la înșelăciune în formă continuată prevăzută de art.26 rap. la art.215
alin.1, 2 și 3 C.pen., în formă continuată, potrivit art.41 alin.2 C.pen.***

Prin rechizitoriul nr. 13277/P/2012 din 05.07.2013 întocmit de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București și înregistrat pe rolul acestei instanțe sub nr. 13997/302/2013, au fost trimiși în judecată: inculpații M.L.C, N.S., C.A.L și C.S.M, cercetați în stare de arest preventiv pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată, faptă prev. și ped. de art. faptă prev. și ped. de art. 215 alin. 1,2,3 Cp. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., în calitate de autor, respectiv complici.

În esență, din actul de sesizare rezultă că în perioada decembrie 2012- martie 2013, inculpatul M.L.C. (aflat în stare de detenție), cu ajutorul mai multor persoane, printre care și inculpații N.S, C.A.L și C.S.M le-a înșelat pe părțile vătămate S.A. și B.G., prin aceea că le-a contactat telefonic din penitenciar, s-a recomandat a fi reprezentant al S.C. Romtelecom S.A. sau BRD GSG și le-a comunicat acestora că, în urma unei trageri la sorți au fost declarați câștigători ai unei tombole, având ca premiu suma de 10.000 ori 15.000 de euro, pretinzându-le acestora diferite sume de bani pentru a intra în posesia premiului.

Din același rechizitoriu, rezultă că activitatea desfășurată de inculpații N.S. și C.S.M. a constat în deschiderea de conturi bancare în care părțile vătămate au virat banii, în retragerea de numerar din aceste conturi și redistribuirea imediată a banilor obținuți din infracțiune, în special către inculpatul M.L.C.

La termenul de judecată din data de 20.08.2013, instanța a dispus disjungerea cauzei privind pe inculpata C.A.L, formându-se dosarul nr.17617/302/2013 – deoarece

cauza nu era în stare de judecată și pentru ceilalți inculpați.

Instanța a reținut că în anul 2012, în timp ce se afla deținut în Penitenciarul Miercurea Ciuc (executând o pedeapsă de 20 de ani închisoare aplicată în anul 2001), inculpatul M.L.C. a hotărât să obțină bani prin inducerea în eroare a unor persoane, cărora le solicita să depună diverse sume de bani în conturi bancare deschise de complici de-ai săi (N.S., C.A.L., A.F. și C.S.M.) sau cărora le cerea să trimită bani prin mandat poștal aceluiași persoane, sumele de bani reprezentând comisionul unor pretinse premii oferite de S.C. Romtelecom S.A.

Anterior contactării victimelor, inculpatul M.L.C. - personal sau prin intermediul altor complici (unii dintre aceștia rămânând neidentificați) - determina diverse persoane să deschidă conturi bancare în care victimele să depună sumele de bani, banii fiind ridicați imediat și redistribuiți către inculpat și către alte persoane, potrivit înțelegerii anterioare. Alături de această metodă de ridicare a banilor, inculpatul solicita uneori ca banii să fie trimiși prin mandat poștal la o anumită adresă, pe numele unuia dintre complicii săi, banii fiind apoi împărțiți între participanți, potrivit indicațiilor inculpatului M.L.C.

Inculpata C.A.L. (persoană în vârstă de 30 de ani, ce locuiește în municipiul Constanța) l-a cunoscut pe inculpatul M.L.C. în urmă cu aproximativ doi ani, prin intermediul unei terțe persoane, telefonic, legătura dintre cei doi păstrându-se prin intermediul convorbirilor telefonice, inculpata cunoscând că acesta este deținut pentru comiterea unei infracțiuni de omor. După un timp, inculpata a fost de acord să primească diverse sume de bani, în conturi deschise de ea la diverse bănci, de la persoane pe care inculpatul M. L.C. le înșela astfel cum va fi descris în continuare. În același scop, în luna decembrie 2012, inculpata a primit prin curier un card bancar pe numele lui A.F., card aferent unui cont deschis de acesta la B.R.D. – G.S.G., card pe care urma să-l folosească pentru a ridica diverse sume de bani, astfel cum i-a comunicat inculpatul M.L.C. în prealabil. Folosind acest card, inculpata a recunoscut că a retras de două ori sume de bani, iar apoi – la cererea inculpatului M.L.C. – ar fi distrus cardul.

În data de 13.12.2012, **partea vătămată Ș.A.** a fost contactată telefonic de către inculpatul M.L.C. (persoană deținută de mai mulți ani, ce se afla în Penitenciarul Miercurea Ciuc), acesta recomandându-se drept reprezentant al s.c. Romtelecom S.A. sau BRD-GSG sub un nume fals, comunicându-i că în urma unei trageri la sorți numărul de telefonie fixă pe care îl folosea aceasta a fost declarat câștigător al unei tombole, având ca premiu suma de 10.000 euro – aspecte ce nu erau adevărate.

De asemenea, inculpatul M.L.C. - sub aceleași identități false - i-a solicitat părții vătămate plata unui comision de 1% din valoarea premiului, bani pe care aceasta trebuia să îi vireze într-un cont indicat de inculpat, în final aceasta plătind o sumă mai mare.

Convinsă de realitatea situației prezentate telefonic de inculpat, în aceeași zi, partea vătămată a efectuat o plată în suma de 450 lei la o sucursală a Raiffeisen Bank din București, în contul *inculpatului N.S.* (toate datele contului fiindu-i furnizate anterior de inculpatul M. L.C.). După ce a fost virată această sumă de bani, partea vătămată a fost apelată din nou de inculpatul M.L.C. și i s-a solicitat sub diverse pretexte să efectueze alte plăți, trimițând/depunând mai multe sume de bani – *o parte din bani fiind ridicați de inculpata C.A.L.*

Situația de fapt astfel reținută este probată prin corelarea declarațiilor de recunoaștere ale inculpaților M.L.C și N.S., cu declarațiile părții vătămate, precum și cu înscrisurile ce atestă deschiderea unor conturi bancare de către C.A.L și de către ceilalți complici ai inculpatului M.L.C. sau efectuarea unor depuneri poștale ridicate de inculpatul N.S.

Împrejurarea că partea vătămată S.A. a fost contactată telefonic de inculpatul M.L.C., din Penitenciarul Miercurea-Ciuc, rezultă din *listele apelurilor telefonice primite de*

aceasta, precum și din procesele verbale de transcriere a convorbirilor telefonice interceptate începând cu perioada 18 ianuarie. S-a constatat astfel că persoanele care utilizează cele două numere de telefon de pe care a fost sunată partea vătămată (0762(...) și 0763(...)) erau localizate în Zona Florilor, strada Kossuth Lajos (fostă Florilor), nr. (...), Miercurea-Ciuc, județul Harghita, titularii posturilor telefonice fiind încarcerati în Penitenciarul Miercurea-Ciuc pentru executarea unor pedepse privative de libertate. S-a conchis, de asemenea, că numărul de apel 0762(...) era folosit de inculpatul M.L.C, iar nr. 0763(...) de către P.D. (deținut și el în același penitenciar, persoană față de care s-a disjuns cauza pentru completarea cercetărilor penale).

Inculpata C.A.L. a negat inițial orice legătură cu inducerea în eroare a unor persoane și cu obținerea ilegală de bani, dar în cursul judecătii (în ședința publică din 20.08.2013) și, parțial, în cursul urmăririi penale (declarația dată în data de 13.04.2012 în fața organelor de cercetare penală, asistată fiind de avocat a recunoscut împrejurarea că știa care este sursa reală a banilor pe care îi primea.

Inculpata a recunoscut că în luna decembrie 2012 a primit, prin serviciul Fan Curier, de la Timișoara, un card bancar pe numele lui A.F., inculpatul M.L.C. comunicându-i în prealabil că va primi cardul și cerându-i să retragă sume de bani de pe acest card. Baniii retrași i-a trimis apoi inculpatului M.L.C. la penitenciar sau altor persoane indicate de acest inculpat, inculpata C.A.L. cheltuind în interes propriu sume mici (contravaloarea benzinei sau alte cheltuieli asemănătoare).

În cursul urmăririi penale au fost efectuate mai multe percheziții domiciliare, inclusiv la locuința inculpatei C.A.L.

La percheziția efectuată la domiciliul inculpatei C.A.L au fost identificate carduri bancare, terminale mobile, mandate poștale având ca destinatar pe inculpatul M.L.C. un card plastifiat având datele și poza lui M.L.C.

Din vizionarea înregistrărilor efectuate de camerele de supraveghere a unui ATM BRD- str.Lapusneanu, din Constanța, rezultă că o persoană cu semnalmentele inculpatei C.A.L a retras în data de 14.12.2013 suma de 6500 de lei provenind de la partea vătămată S.A. (ulterior, inc. C.A.L. a recunoscut retragerea acestei sume de bani).

*În ziua de 28.02.2013, **partea vătămată B.G.** a fost contactată telefonic de către inculpatul M.L.C care s-a recomandat a fi „D.A.”, reprezentant al s.c.Romtelecom și i-a comunicat că a câștigat prin tragere la sorți un premiu în valoare de 10.000 euro și un autoturism. De asemenea, a mai fost contactat și de o altă persoană (și/sau de către același inculpat M.L.C) care s-a recomandat „S.I.”, reprezentant BRD, care i-a confirmat că ceea ce-i comunicase „D.A” ar fi real – aspecte ce nu erau însă adevărate.*

Telefonic, inculpatul M.L.C. i-a indicat părții vătămate datele conturilor în care urma să facă plățile, și anume conturile inculpaților C.S.M și N.S, plăți ce reprezentau “comisionul” pentru falsul premiu. Totodată, i-a solicitat victimei să facă o altă plată și prin mandat poștal on-line pe numele lui A.M.A.

*Banii depuși succesiv de partea vătămată în conturile indicate de inculpatul M.L.C. au fost ridicați de către inculpații C.A.M și N.S. A fost astfel *plătită de către partea vătămată B.G. suma totală de 58.755 lei.**

Ulterior, inculpatul N.S., la indicațiile inculpatului M.L.C, a virat în contul bancar al inculpatei C.A.L, prietena inculpatului M.L.C, mai multe sume de bani provenite din aceste retrageri, C.A.L., la rândul său, virând prin mandat poștal o parte din aceste sume inculpatului M.L.C, la penitenciar.

Situația de fapt astfel reținută este probată prin corelarea declarațiilor de recunoaștere ale inculpaților M.L.C și N.S., cu declarațiile părții vătămate, precum și cu înscrisurile emise de unitățile bancare și de C.N. Poșta Română S.A., ce atestă deschiderea

unor conturi bancare de către C.A.L., precum și de către ceilalți complici (N.S., C.S.M. și A.M.A) sau efectuarea unor depuneri poștale pentru inculpatul M.L.C la penitenciar.

Împrejurarea că partea vătămată a fost contactată telefonic de inculpatul M.L.C, din Penitenciarul Miercurea-Ciuc, rezultă și din *listele apelurilor telefonice primite de aceasta*, precumși din *procesele verbale de transcriere a convorbirilor telefonice interceptate* în perioada 4 - 5 .03.2013. De asemenea, la locuința inculpatei C.A.L. s-au descoperit documente care demonstrează legătura sa cu N.S, persoana în conturile căruia victima a depus cele mai multe dintre sumele de bani și din care au fost apoi retrași banii.

Inculpata a recunoscut împrejurarea că a primit mai multe sume de bani de la N.S., prin mandat poștal, bani pe care i-a redistribuit potrivit indicațiilor primite de la inculpatul M.L.C.

În drept, instanța a reținut că actele materiale ale *inculpatei C.A.L.*, care în perioada decembrie 2012-martie 2013, în înțelegere cu inculpatul M.L.C. și determinată direct de acesta, în conturi bancare, dar și prin mandat poștal de la un alt complice sume de bani obținute de la părțile vătămate S.A și B.M. induse în eroare fiind de inculpatul M.L.C., însușindu-și în acest mod de la victime mai multe sume de bani, producându-le celor două părți vătămate un prejudiciu *întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la înșelăciune prevăzută de art.26 rap. la art.215 alin.1, 2 și 3 C.pen., în formă continuată, potrivit art.41 alin.2 C.pen.*, întrucât toate actele materiale de complicitate au fost săvârșite în realizarea aceleiași hotărâri infracționale.

La individualizarea pedepsei au fost avute în vedere prevederile art.52 și art.72 alin.1 C.pen. (limitele speciale de pedeapsă sunt de cuprinse între 3 și 15 ani închisoare), pedeapsa urmând a fi stabilită în conformitate cu dispozițiile *art.320¹ alin.1 și alin.7 C.proc.pen.*, instanța reducând cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege.

În ceea ce privește *circumstanțele reale ale comiterii infracțiunii*, instanța a constatat că *fapta inculpatei prezintă, în concret, un grad de pericol social mediu*, prin raportare la prejudiciul produs victimelor, având în vedere și situația lor materială, prin frecvența comiterii unor acte materiale de același fel și numărul participanților la comiterea faptei. Instanța a reținut totuși, în calificarea pericolului social concret al infracțiunii, și lipsa de diligență a victimelor în a se informa în mod real, precum și ușurința cu care au depus sume mari de bani în contul unor persoane fizice necunoscute.

De asemenea instanța a reținut contribuția sa concretă, împrejurarea că a săvârșit doar acte de complicitate, că a fost determinată în realizarea actelor de ajutor de inculpatul M.L.C., inculpata fiind ușor convinsă, având în vedere relația de prietenie cu acesta.

În ceea ce privește *situația personală a inculpatei*, instanța a reținut că aceasta are 30 de ani, este integrată social, fiind licențiată în științe economice din anul 2012, calificată în reflexoterapie, nu a mai comis până în prezent alte fapte antisociale, *buna sa conduită anterioară* urmând a fi calificată circumstanță atenuantă, potrivit disp. art.74 alin.1 lit.a C.pen.

Față de aceste circumstanțe atenuante, și ținând cont în mod special de modalitatea de comitere a infracțiunii, de reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime, instanța a apreciat că o pedeapsă de *3 ani închisoare este suficientă pentru atingerea scopului preventiv, educativ și coercitiv reglementat de art.52 alin.1 C.pen.*

În ceea ce privește *individualizarea modului de executare a pedepsei*, instanța a apreciat că scopul pedepsei va putea fi atins și fără executarea pedepsei în regim de detenție, ținând seama în principal de quantumul relativ redus al pedepsei, de faptul că inculpata nu a mai fost condamnată până în prezent pentru comiterea vreunei infracțiuni, precum și de împrejurarea că mediul carceral ar putea avea mai degrabă o influență negativă asupra sa.

Prin urmare, având în vedere și necesitatea supravegherii inculpatei care se va afla în stare de libertate, datorită persistenței sale infracționale, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art.86¹ alin.1 și 2 C.pen. și a suspendat sub supraveghere executarea pedepsei pe durata unui termen de încercare de 5 ani, compus din 2 ani și durata pedepsei aplicate aplicate inculpatului prin prezenta hotărâre, termen calculat potrivit dispozițiilor art. 86² alin.1 C.pen., ce curge de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Cu privire la latura civilă instanța a apreciat că în cauză sunt îndeplinite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale prevăzute de art.1.349 și urm. C.civ., și anume existența prejudiciului suferit de părțile civile, a faptei ilicite, a legăturii de cauzalitate între aceste fapte și prejudiciu, precum și a vinovăției inculpatei în săvârșirea faptelor (în calitate de complice), *motiv pentru care a admis acțiunile civile* inculpata fiind obligată la despăgubirea victimelor.

***Dosar nr. 30604/302/2012. Sentința penală nr. 617/26.03.2013
Plângere împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de neprimire în
judecată (art.278 ind.1 C.p.p.). Abuz în serviciu***

La data de 12.06.2012, sub nr.13741/302/2012, a fost înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 5 București, plângerea formulată de către petenta Asociația pentru C.M.E, împotriva rezoluției nr. 11364/P/2010, din data de 14.05.2012 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de B.C., I.A, Ș.I, V.M.D și O.S sub aspectul săvârșirii infr. prev. de art.246, art.247 și art.248 C.pen.

În drept, au fost invocate disp. art.278 alin.2 C.proc.pen.

La data de 05.11.2010 a fost înregistrată *plângerea penală formulată de petenta Asociația pentru C.M.E împotriva numiților B.C, I.A, Ș.I, V.M.D și O.S, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de disp. art.246, 247 și 248 C.pen.*

În motivarea acestei plângeri, petenta a arătat că numita B.C, director general, I.A – director economic și I.Ș, consilier juridic în cadrul S.C. I.I. SA, V.M.D și O.S. prin măsurile întreprinse, nu au respectat clauzele unui contract încheiat cu societatea susmenționată, fapt ce a condus la indisponibilizarea unor materiale și a unui autoturism pentru o perioadă de 1000 zile.

Prin *ordonanța nr. 11364/P/2010 din data de 14.05.2012 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 5 București*, în temeiul art. 10 lit d din C.proc.pen., art. 228 al. 6 C.proc.pen. a fost *confirmată neînceperea urmăririi penale privind săvârșirea infracțiunilor prev. de disp. art.246, 247 și 248 C.pen.*

Prin *ordonanța nr. 929/II-2/2012 din data, de 16.07.2012 a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București* a fost *respinsă ca neîntemeiată plângerea* formulată de Asociația pentru C.M.E împotriva rezoluției nr. 11364/P/2010 din data de 14.05.2012 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 5 București.

În fapt instanța a reținut că la data de 22.10.2010, petenta a depus la Curtea de Apel București o plângere penală (plângere înregistrată la data de 05.11.2010 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București) în care reclama faptul că începând cu data de 19.07.2006, reprezentanți ai S.C. I.I. S.A. o împiedică să folosească un garaj deținut în mod legal în zona Fabricii de Pâine Libertatea, garaj în care sunt depozitate materiale specifice activității Asociației precum și autoturismul folosit pentru transportul acestor materiale. Petenta a mai invocat faptul că deși S.C. I.I. S.A. nu are nici un drept asupra terenului pe care este amplasat acest garaj, terenul făcând partea din domeniul public, aceasta i-a pretins disponibilizarea garajului după încheierea unui contract de închiriere, cu condiții în afara pieței. Deși inițial nu a dorit să semneze un asemenea contract, petenta a susținut că ulterior a

semnat acest contract de închiriere la data de 20.07.2006, fără a i se permite nici după această dată accesul la garaj.

Instanța a reținut însă că nu există indicii ale împrejurării că între petentă și S.C. I.I. S.A. ar exista vreo convenție de închiriere, căci *actul depus la filele 27-28 d.up., intitulat „contract de închiriere” nu este semnat decât la rubrica locatar, la rubrica locator neapărând nicio semnătură sau ștampilă* - neputând face dovada existenței unui raport juridic de închiriere a vreunui spațiu. De asemenea, instanța a reținut că reprezentanții SC I.I. SA (intimatele B.C. și I.A.) neagă autenticitatea contractului de închiriere depus ca probă în dosar de către A.I., precizând că acest contract nu corespunde cu cel legal încheiat între societate și terți (pentru comparare fiind pus la dispoziție un model de contract autentic)

Instanța a constatat – de asemenea – că petenta nu a depus alte dovezi în susținerea dreptului de a folosi acel garaj de beton.

În concluzie, instanța a apreciat că fapta care a făcut obiectul sesizării *nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor soluția de neîncepere a urmăririi penale în baza art.228 alin.6 raportat la art. 10 lit. d C.p.p. fiind una întemeiată, pentru următoarele motive:*

Potrivit art.246 Cod penal, *fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos, și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane constituie abuz în serviciu contra intereselor persoanelor.* În speță s-a reținut că niciunul dintre intimați – în exercitarea atribuțiilor de serviciu (în calitatea de director general, de președinte al consiliului de administrație sau de consilier juridic al societății comerciale, în calitatea de primar al sectorului 5 sau al municipiului București) – nu au întreprins defectuos vreun act și nici nu au omis să îndeplinească vreo atribuție în favoarea persoanei juridice Asociația pentru C.M.E, faptei lipsindu-i astfel elementul material. Asociația nu a făcut în nici un mod dovada că ar avea dreptul legal de a folosi garajul în discuție, deci niciunul dintre intimați nu era obligat să ia vreo măsură legală în favoarea petentei cu privire la acest spațiu.

În ceea ce privește *celelalte două infracțiuni (abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi prev. de art.247 C.pen. și abuz în serviciu contra intereselor publice prev. de art.248 C.pen.)*, instanța a constatat că nu pot fi întrunite – formal – în același timp elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și ale celorlalte două infracțiuni, între infracțiunile prev. de art.246 și art.248 C.pen. fiind diferit în principal subiectul pasiv, în funcție de calitatea persoanei vătămată putându-se discuta (doar) de una dintre cele două infracțiuni, iar nu de ambele infracțiuni. Cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, instanța a reținut că petenta nu invocă încălcarea unor drepturi pe teme de rasă, etnie, opinie, apartenență politică, convingeri etc. – cu privire la aceste două infracțiuni soluția ce se impunea fiind aceea a neîncepterii urmăririi penale deoarece *cele două fapte de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi și abuz în serviciu contra intereselor publice nu există* (art.10 lit.a C.proc.pen.). Deoarece această constatare este făcută în soluționarea plângerii persoanei vătămate, pentru a nu-i agrava acesteia situația în propria cale de atac, instanța a menținut soluția procurorului de netrimitere în judecată și pentru aceste două infracțiuni, fără a schimba temeiul juridic al neîncepterii urmăririi penale.

Pentru toate aceste argumente, instanța a apreciat că plângerea formulată de petentă este nefondată și nu se poate proceda la desființarea rezoluțiilor atacate. În consecință, instanța a respins plângerea petentei, ca neîntemeiată, și a menținut rezoluțiile atacate.